

Verslag gesprek Zoë Croegaert

25/02/2023

Ik sprak met Zoë over een paar elementen voor mijn onderzoek.

Ik had haar gevraagd, als iemand die niet bezig is met educatie, noch bekend is met hoe je een onderzoek moet voeren of mijn logboek volgbaar was. Dit omdat ik wou kijken of een buitenstaander zou kunnen begrijpen waar ik mee bezig ben. Dat was niet het geval. Zowel mijn logboek als mijn leeswijzer moeten nog veel duidelijker, zodat de lezer zich er gemakkelijker een weg in kan banen. Het is nu nog een 'bos' en er moeten wegen en pijlen gemaakt worden om niet verloren te geraken in dat bos.

Wat ze wel zegt is dat het zeer interessant werk is dat ik al gedaan heb. Er ligt echt iets van waarde.

We hebben het gehad over de communicatie. Ik loop al een tijdje met een paar ideeën rond die ik, in een later stadium, wil voorleggen aan de geïnterviewden welke zij zouden kiezen. De ideeën op dit moment zijn: een podcast maken waarin elk deel wordt besproken in afleveringen van 15 minuten maximum, of een theaterlezing maken van een half uurtje.

Zoë reageerde zeer positief op het laatste idee. Het is een fijne manier van informatie verkrijgen voor haar, als ook zijn zowel Zoë als ik verhalenvertellers. We kunnen dingen zeer goed uitleggen, door er over te praten. Het zou de informatieoverdracht gemakkelijker maken én zou de luisteraars samen kunnen brengen om informatie te delen nadien. Ik heb haar ook gelijk gevraagd dat, als ik voor een theaterlezing zou gaan, of ze mij hierbij zou willen helpen. Hier heeft ze volmondig 'Ja' op geantwoord.

Een ander onderdeel dat ik met Zoë wou bespreken was de demonstratie. Hoe ga ik in godsnaam dit aan een jury laten zien.

Ze vertelde een verhaal over een kamp dat ze ooit gegeven had, waarop ze iets ervaren had over kinderen met autisme. Ze kreeg te horen, voelen, proeven hoe het is wanneer je brein op een andere manier functioneert. Doordat het voelbaar werd gemaakt, kon ze het kamp veel beter begeleiden en sturen.

Dat leek ons de ideale manier om mijn chaosvormen in los te laten.

Ik ben vanaf nu op zoek naar een manier om volwassenen terug te laten ervaren hoe het is om een kind te zijn in een klas. Want dat zijn ze vergeten. De vele prikkels, de nood om dingen te doen en te zeggen, gezien te willen worden in een beperkt tijds kader... Dit heb ik ook gezien tijdens mijn observaties en mijn experiment. Dat ga ik dus proberen na te maken, en wat hen uiteindelijk zal helpen/verlossen/richting geven is de productieve chaos. En van daaruit kunnen de vragen komen van de jury.